

## บทที่ 1

### บทนำ

#### ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นไทย เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจต่อกัน อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นสมบัติของชาติที่ควรแก่การอนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยต่อไป (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2543 : 3)

ภาษาไทยแม้จะไม่ใช่วิชาภาษาสากลที่ใช้กันทั่วโลก แต่ในปัจจุบันมีชาวต่างประเทศที่สนใจเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเหตุผลทางการเมือง การทำธุรกิจ การค้า การศึกษา เป็นต้น ดังนั้น การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจึงมีแนวโน้มที่กว้างขวางมากยิ่งขึ้น ดังที่ เอมอร์ ชิตตะโสภณ (2536 : 12) กล่าวไว้ในเอกสารประกอบการสัมมนา เรื่องการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศว่า “การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีแนวโน้มจะขยายตัวกว้างขึ้นทั้งในและต่างประเทศ” ด้วยเหตุข้างต้นนี้ จึงทำให้มีชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะชาวเกาหลีเข้ามาอาศัยในประเทศไทย และเรียนภาษาไทยมากขึ้น

นอกจากนี้แล้วชาวไทยก็ได้ให้ความสนใจเรียนภาษาต่างประเทศที่นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น ก็คือชาวไทยให้ความสนใจเรียนภาษาเกาหลีมากขึ้น สืบเนื่องมาจากอิทธิพลของวัฒนธรรมเกาหลีแพร่ผ่านสื่อต่างๆ ทั่วโลก วัฒนธรรมเกาหลีมีบทบาทช่วยผลักดันให้เกิดกระแสดความนิยมทางด้านการท่องเที่ยว อาหาร สันคำ และความบันเทิงต่างๆ ทำให้ผู้คนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ภาษาเกาหลีด้วย (ลี มี แฮ, 2549 : 2)

นักภาษาศาสตร์บางคนได้จัดกลุ่มภาษาเกาหลีให้จัดอยู่ในกลุ่มตระกูลอูรัล-อัลเตอิก ซึ่งเป็นภาษาที่มีรูปคำติดต่อ (Agglutinative Language) เป็นภาษาที่ใช้คำอุปสรรคเติมหน้าคำ (prefix) ใช้คำอาคม (Infix) เติมกลางคำ และใช้คำปัจจัย (Suffix) เติมท้ายคำ เพื่อให้เกิดคำต่างๆ ในภาษาขึ้น

ส่วนลักษณะของภาษาไทยจัดอยู่ในภาษาตระกูลไทย-จีน เป็นภาษาคำโดด (Isolating Language) เป็นภาษาที่นำคำมาตั้งหรือคำมูลมาเรียงลำดับกันเข้าเป็นประโยค คงรูปคำเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง มีรูปอย่างไรก็คงรูปอย่างนั้น แยกโคดๆ เป็นคำๆ ออกไป เมื่อสลับตำแหน่งของคำ ในประโยคความหมายก็จะเปลี่ยนแปลงไป เป็นภาษาที่ไม่มีคำหรือเครื่องหมายแสดงความเกี่ยวข้องระหว่างคำที่เรียงร่วมกันอยู่ในประโยค และไม่มี การเปลี่ยนแปลงรูปคำให้เกิดความสัมพันธ์ในฐานะ เป็นการกต่างๆ เมื่อต้องการจะผูกประโยค ก็เอาคำแต่ละคำมาเรียงติดต่อกันเข้า (คำชั้ย ทองหล่อ, 2525 : 4)

ดังนั้น ภาษาไทยจึงจัดอยู่ในประเภทภาษาตระกูลคำโดด แต่ในภาษาเกาหลีเป็นภาษาตระกูลคำติดต่อ สิ่งที่จัดได้ว่าแตกต่างกันของทั้งสองภาษาคือ ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ แต่ภาษาเกาหลีเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ นอกจากนี้แล้วโครงสร้างของรูปประโยคในภาษาไทยจะแตกต่างกับภาษาเกาหลี เนื่องจากอยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาที่แตกต่างกัน เพราะฉะนั้น โครงสร้างของรูปประโยคในภาษาไทยคือ S+ V+ O แต่ในโครงสร้างของรูปประโยคในภาษาเกาหลีคือ S+ O+ V เช่น

ภาษาเกาหลี 그는 과일을 매우 좋아하지 않습니다.

ป ต ๖ ก

ประชาชน (ป) กรรมตรง (ต) วิเศษณ์ (ว) กริยา (ก)

ในภาษาไทยเมื่อคำวิเศษณ์ขยายคำอื่น คำวิเศษณ์มักจะอยู่หลังคำที่ต้องการขยาย แต่ในภาษาเกาหลีเมื่อคำวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายคำอื่น ส่วนใหญ่มักจะอยู่หน้าคำที่ต้องการขยาย ดังเห็นได้จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นนี้



ผู้วิจัยสนใจเกี่ยวกับการเปรียบเทียบของทั้งสองภาษานี้ โดยสนใจศึกษาเปรียบเทียบเรื่องชนิดของคำวิเศษณ์ของทั้งสองภาษานี้ สืบเนื่องมาจากปัจจุบันมีชาวเกาหลีเข้ามาเรียนภาษาไทยในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก และปัญหาที่มักจะพบเห็นในเวลาเรียนอยู่เสมอคือ นักเรียนชาวเกาหลีมักจะมีปัญหาในการวางตำแหน่ง และลักษณะของการใช้คำวิเศษณ์ในรูปประโยคที่ยังไม่ค่อยถูกต้อง

เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่ามื่อนักวิจัยหลายท่านศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในแง่มุมของการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลีเพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนที่เป็นคนเกาหลีของ ชู เคียง แบ (2538) หรือการสร้างแบบเรียนการเขียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลีในสถาบันอุดมศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยตามหลักการเขียนภาษาไทยอย่างถูกต้องของ ฮัน นู ลี (2532) แต่ผู้วิจัยยังไม่พบผลงานวิจัยเกี่ยวกับเปรียบเทียบในส่วนที่เป็นชนิดของคำ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี เพื่อให้ทราบถึงการวางตำแหน่ง และลักษณะการใช้คำวิเศษณ์ในประโยค ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะยังประโยชน์ให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนภาษาทั้งสองในฐานะภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี

#### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการวางตำแหน่ง และลักษณะการใช้คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี
2. เพื่อศึกษาถึงความเหมือนและความแตกต่างระหว่างคำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในแง่วัฒนธรรม

#### ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะการวางตำแหน่ง และลักษณะการใช้คำวิเศษณ์ที่ใช้ในรูปประโยคของภาษาไทยและภาษาเกาหลี

### ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ตัวอักษรแทนเสียงของการศึกษาครั้งนี้คือ ตัวสัทอักษร ซึ่งเป็นตัวอักษรที่ใช้อักษร โรมันเป็นหลัก มีอักษรกรีกบ้างและมีการดัดแปลงรูปร่างของอักษร โรมันบางตัว เพื่อให้มีสัญลักษณ์มากพอที่จะแทนเสียงมนุษย์ได้เกือบทุกเสียง สามารถถ่ายทอดเสียง แต่ไม่ใช่อักษรแทนเสียงของคนชาติใดโดยเฉพาะ

นอกจากนี้แล้วยังใช้ตัวอักษร ฮันคิล ซึ่งเป็นตัวอักษรของเกาหลีมาใช้ในรูปประโยคและ จะแปลเป็นภาษาไทยเพื่อให้เข้าใจความหมายได้ง่ายขึ้น โดยจะใช้รูปประโยคจากแบบเรียนการสอน ภาษาไทยเพื่อชาวต่างชาติ ของ Inspiration Language Center ซึ่งเป็นสถาบันสอนภาษาไทยเพื่อ ชาวต่างชาติในจังหวัดเชียงใหม่ และหนังสือเรียนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6

### ระบบสัทอักษรที่ใช้ในการศึกษา

| ตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะเกาหลี | ตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะไทย | แทนตัวสัทอักษร |
|------------------------------|---------------------------|----------------|
| ㄱ                            | ก, ก                      | g              |
| ㄷ                            | ท, ด                      | d              |
| ㅁ                            | ม                         | m              |
| ㅅ                            | ซ, ช                      | s              |
| ㅈ                            | ช, จ                      | j              |
| ㄴ                            | ณ, น                      | n              |
| ㄹ                            | ร, ล, พ                   | r              |
| ㅂ                            | พ, บ                      | b              |
| ㅇ                            | ไม่มีเสียง                | -              |
| ㅊ                            | ช, ฉ                      | ch             |
| ㅋ                            | ค, ฅ                      | k              |
| ㅍ                            | พ, ฟ                      | p              |
| ㅌ                            | ท, ฒ, ท, ฐ                | t              |
| ㅎ                            | ฮ                         | h              |

ลัทอักษรของพยัญชนะที่เป็นตัวสะกด

| ตัวอักษรที่เป็นตัวสะกดเกาหลี | มาตราตัวสะกดภาษาไทย | แทนตัวลัทอักษร |
|------------------------------|---------------------|----------------|
| ㄱ, ㅋ, ㆁ, ㄷ                   | แม่กก               | k              |
| ㅍ, ㅑ, ㅓ, ㅕ, ㅗ                | แม่กบ               | p              |
| ㄷ, ㅌ, ㅎ, ㅗ, ㅛ, ㅜ, ㅠ, ㅡ, ㅚ, ㅞ | แม่กด               | t              |
| ㄴ                            | แม่กน               | n              |
| ㅇ                            | แม่กง               | ng             |
| ㄹ, ㄺ                         | ออกเสียง ล          | l              |

ลัทอักษรของเสียงสระ

| เสียงในภาษาเกาหลี | เสียงในภาษาไทย | แทนตัวลัทอักษร |
|-------------------|----------------|----------------|
| 아                 | อา             | / a /          |
| 야                 | ยา             | / ya /         |
| 어                 | ออ             | / eo /         |
| 여                 | यो             | / yeo /        |
| 오                 | โอ             | / o /          |
| 요                 | โย             | / yo /         |
| 우                 | อุ             | / u /          |
| 유                 | ยู             | / yu /         |
| 으                 | อี             | / eu /         |
| 이                 | อี             | / i /          |
| 애                 | แอ             | / ae /         |
| 얘                 | แย             | / yae /        |
| 에                 | เอ             | / e /          |
| 예                 | เย             | / ye /         |
| 외                 | เว             | / oe /         |
| 위                 | วี             | / wi /         |



| เสียงในภาษาเกาหลี | เสียงในภาษาไทย | แทนตัวอักษร |
|-------------------|----------------|-------------|
| 의                 | อีย            | / ui /      |
| 와                 | วา             | / wa /      |
| 왜                 | แว             | / wae /     |
| 우                 | วอ             | / wo /      |
| 웨                 | อูเว           | / we /      |

#### ชนิดของคำในภาษาไทย

| ชนิดของคำในภาษาไทย | ตัวย่อของชนิดของคำในภาษาไทย |
|--------------------|-----------------------------|
| ประธาน             | ป                           |
| กริยา              | ก                           |
| อกรรมกริยา         | อ                           |
| สกรรมกริยา         | ส                           |
| กริยานุเคราะห์     | ก. (นค)                     |
| กริยาสภาวะมาลา     | ก. (สภม)                    |
| วิกตรรถกริยา       | ก. (วต)                     |
| คำคุณศัพท์         | ค                           |
| คำวิเศษณ์          | ว                           |
| กรรมตรง            | ด                           |
| กรรมรอง            | ร                           |
| ทวิกรรม            | ท                           |

#### นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของคำศัพท์เฉพาะไว้สำหรับใช้ในการวิจัยนี้เท่านั้น ได้แก่

การเปรียบเทียบ หมายถึง การเปรียบเทียบถึงความคล้ายคลึงกัน และแตกต่างกันของการวางตำแหน่ง และการใช้คำวิเศษณ์ในภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

## ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะประโยชน์ในด้านการใช้คำวิเศษณ์ในภาษาไทย และภาษาเกาหลีในประเด็นดังนี้ คือ

1. ทำให้ทราบและเข้าใจถึงลักษณะความคล้ายคลึงกัน และความแตกต่างกันของคำวิเศษณ์ในภาษาไทยและภาษาเกาหลีในด้านหน้าที่และตำแหน่ง
2. ทำให้ทราบถึงภูมิปัญญาในการใช้คำวิเศษณ์ที่สามารถแสดงความคิดความรู้สึกของคนในสังคม
3. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลดังต่อไปนี้
  - 3.1 ผู้ที่สอนหรือเรียนภาษาไทย
  - 3.2 ผู้ที่สอนหรือเรียนภาษาเกาหลี
  - 3.3 ผู้ที่สนใจการค้นคว้าและวิจัยเรื่องเกี่ยวกับภาษาไทยและภาษาเกาหลี
  - 3.4 ผู้ที่สนใจศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาต่างประเทศ